

ŠEIMYNA

NR. 125
XXVI EILINIS
SEKMADIENIS
2024 09 29

Šilėnavos ir Viršūžiglio parapijos leidinys

Mes, vaikai, taip neilgai būnam vaikais... Taip nepastebimai pralekia laikas, kai mes patampam jau vaikams reikalingi... Būna laikas kai galim paimti ant rankų, o paskui – už rankutės. O paskui – už rankos. Ir jis jau tą ranką traukte traukia – jis didelis! Arba mandagiai ištraukia – jis jau užaugo, jis jau suaugęs. Ir pasuka savo keliu, į savo gyvenimą, tas suaugęs vaikas...

Tėvai sutrikę: kaip, jau? Užaugo, o juk ką tik mažas buvo... Kur tas mažas berniukas, maža mergaitė, kurie taip norėjo ant rankų, bijojo vieni miegoti, jei tėvų nėra šalia, kurie nuolat kvietė mamą arba tėtį...

Dabar nekviečia; puikiai apsieina be mūsų. Ir užmiega su kažkuo kitu, su kitu, buvusiu vaiku...

Ir taip greitai praeinanti vaikystė užimta auklėjimu, mokslu..., daug kuo..., ir taip mažai laiko lieka atviriems pokalbiams, tam iš anksčiau buvusiu vaiku...

Ir žaidžiame su savo vaikais tiek nedaug – na, kaip gi žaisi, jei pamokos dar neparuoštos arba rankų darbeliai vaikų darželiui nepadaryti? Žaidimams nėra laiko, nes ir suaugusieji po darbų pavargę, o rytoj laukia eilinė darbo diena.

Ir, žinoma, atkakliai mokome savo atžalas savarankiškumo – visi apie tai tik ir kalba! Tai svarbiausia – kad būtų savarankiškas! Patys skubiname, kad greičiau užaugtų. O paskui op! – ir prieš mus jau suaugęs žmogus. Tiesiog jaunesnis už mus. Jis jau ne vaikas. Ir kaip paskui gailimės tų praleistų bendravimo akimirkų, nepasakytų gerų žodžių, išsprūdusių pikty pastabų, atsisakymo pažaisti, nes..., nėra laiko. Kada nors vėliau.

O to “vėliau” jau nereikia. Vaikas užaugo – jis jau suaugęs. Ir dažniausiai jis gailisi ne to, kad mažai angliškų žodžių ar kažkokių formulių išmoko, per mažai būrelių lankė, mažai ekskursijose buvo ar mažai jį savarankiškumo mokė...

Dažniausiai tas suaugęs vaikas apgailestauja, kad per mažai su savo tėvais buvo. Mažai gulėjo ryte kartu lovoje apsikabinę. Ėjo pasivaikščioti ant rankų. Arba už rankos – dabar jau nėra jo rankos mūsų rankose.

Mūsų vaikai taip neilgai būna vaikais... Tai laikas, kai esame savo rankomis, kojomis, širdim, visu savimi jiems reikalingi – tai svarbus laikas: pripildykime jį gerumu, bendravimu, pasitikėjimu. Nuo to priklausys, kokie suaugę bus mūsų vaikai...

**“Tavo žodis, Viešpatie,
yra tiesa;
pašventink mus tiesa.”**

Jn 17, 17b. a

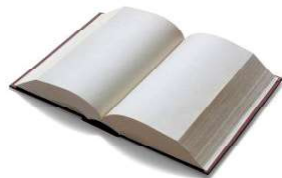

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Iz 50, 5–9a; Ps 114, 1–6. 8–9; Jok 2, 14–18

Psalmės atliepas

Viešpaties įstatatai teisūs – jie džiugina širdį.

Evangelija pagal Morkų (9, 38–43. 45. 47–48)

Jonas tarė Jėzui: „Mokytojaui, mes matėme vieną tokią, kuris nevaikščioja su mumis, bet tavo vardu išvarinėja demonus. Mes jam draudėme, nes jis nepanoro eiti su mumis“. Jėzus atsakė: „Nedrauskite jam! Nėra tokio, kuris mano vardu darytų stebuklus ir galėtų čia pat blogai apie mane kalbėti. Kas ne prieš mus, tas už mus! Kas duos jums atsigerti taurę vandens dėl to, kad priklausote Mesijui, – iš tiesų sakau jums, – tas nepraras savo užmokesčio“.

„Kas papiktintų vieną iš šitų tikinčių mažutėlių, tam būtų daug geriau, jeigu jam užkabinėtų ant kaklo asilo sukamų girnų akmenį ir įmestų į jūrą. Jei tavoji ranka gundo tave nusidėti, – nusikirsk ją! Verčiau tau sužalotam įeiti į gyvenimą, negu su abiem rankom patekti į pragarą, į negęstančią ugnį“. Ir jei tavoji koja veda tave į nuodėmę, – nusikirsk ją, nes geriau tau luošam įžengti į gyvenimą, negu su abiem kojom būti įmestam į pragarą. O jei tave gundo nusidėti tavoji akis, – išlupk ją, nes verčiau tau vienakiui įeiti į Dievo karalystę, negu su abiem akim būti įmestam į pragarą, kur jų *kirminas nemiršta ir ugnis negęsta*.

Evangelijos komentaras:

Nors ir be rankos, kojos ar akies, bet kad tik į Dangaus Karalystę...

Na štai jums ir Geroji Naujiena?! Negi tokius dalykus galima skelbti kaip gerą žinią? Kažkas vykdo misiją be Jėzaus, tačiau Jo vardu. Liepimas nusikirsti kūno galūnes, išsilupti akis... Skamba drastiškai. Iš pirmo žvilgsnio, kai nepasigilinę tiesiogiai bandytume priimti pažodžiui išgirstą šios dienos liturgijoje skaitomą Dievo žodį.

Dievas rūpinasi savo žmonėmis ir teikia jiems savo malones nuolat. Tai žinome. Esame pašaukti gyventi Jo dovanotos laisvės gyvenimą. Labai svarbu, kad nepamirštume šios tiesos, arba kliudytume kitiems tą tiesą suprasti ir ją gyventi. Evangelija nurodo aiškias kryptis – eiti su Dievu. Kaip ir kada? Kai sunku – eik su Dievu, kai sekasi – eik su Dievu, kai įsimyli – eik su Dievu, kai esi įskaudintas, paliktas, išduotas – eik su Dievu. Tai kaip gyvenimo stilius, modelis. Bendrumo su Dievu modelis. Paties Jėzaus pasiūlytas būdas – nebarstyti, neišsibarstyti, ir to neprarasti. Esame linkę barstyti – jausmus, mintis, žodžius, tiesiog barstyti gyvenimą, ir taip net save pačius... Jėzus perspėja – nebarstykite, nes išsibarsčius sunku susirinkti, o be Jo pagalbos ir neįmanoma.

Kiekvieno žmogaus gyvenimo kelyje iškyla sunkumų, iššūkių, tikrovės vertinimo įtampų, vertybių perkainavimo lūžių. Dažnai aplinka ir aplinkybės neparankios ir, užuot padėjusios, trikdo ir net kenkia. Ką gi mums daryti? Jėzus duoda aiškų atsakymą ir patarimą – šalinti tai, kas trukdo. Saugoti akis, rankas, kojas, kitaip sakant, save visą nuo tų dalykų, kurie trukdo būti su Dievu. Dažnai žvilgsnis, veiksmas, poelgis, abejonė, nerimas gali sugriauti santykius, apsunkinti gyvenimą. Dievas, vis rūpindamasis žmogumi, teikia mums pagalbą – kviečia į gyvenimo kūrybą, ir netgi žada už tai atlygi. Svarbiausia nenuotolti nuo tikrojo tikslo ir prasmės – Dangaus Karalystės. Pikoji dvasia pavydi laimės žmogui ir galimybės būti amžinai laimingiems Danguje, todėl viską daro, kad kiekvieną iš mūsų nuvestų pražūtin. Daro visiškai viską, visais būdais nori mums nelaimės.

Kiekvieno gyvenimas yra didysis Dievo darbas, juk Jame judame, esame ir gyvename. Kiekvieno iš mūsų užduotis kasdien „išlupti“ savo akis, kai jos mato kito akyse rąstą, „nukirsti“ savo ranką, kai ji siekia kitam padaryti blogą, „netekti“ kojas, kai ji neveda teisingu keliu. Dievas netgi drastiškai mus gydo, kviesdamas nepabūgti operacijos. Nežavinti perspektyva, tačiau išganinga. Pažadada aiškus – geriau būti „luošam“ ar „operuotam“, bet patekti į Dangų.

Apie draugystę... Kas yra tikras draugas?

Kiekvienas žmogus nori turėti tikrą draugą gyvenime, kiekvienas nori tyros, besąlygiškos, nuoširdžios draugystės. Ir kad tai būtų ne tik kartu smagiai praleistas laikas ar gražios nuotraukos iš bendro poilsio. Bet kad tai būtų tvirtas ryšys. Abipusis patikimas tarpusavio ryšys bet kokiose gyvenimo aplinkybėse.

Ar gali būti, ar yra tokia draugystė? Žinoma, yra, tik mūsų dabartinėje realybėje tikrosios dvasinės gyvenimo vertybės dažnai yra tiesiog apverstos, iškreiptos, o mūsų suvokimą apie jas sujaukia įsikerojęs egoizmas, savanaudiškumas, vartotojiškas požiūris į gyvenimą.

Todėl galvodami apie draugystę, žmonės labai gerai žino, kokio norėtų sau draugo: patikimo, ištikimo, supratingo, pasiryžusio visada išklaudyti ir padėti, būti šalia kai sunku, ir tokio... su kuriuo visada jauku ir smagu! Tačiau retai susimąsto – o kokie gi jie patys yra draugai?..

Kaip dažnai draugystė būna tarsi ramstis gyvenime: nuolat lengvinantis gyvenimą tam, kuris remiasi, ir – vis sunkesnė našta tam, į kurį remiasi. Arba – kai žmogus draugu pasirenka kažką, kuo žavisi ir iškelia aukščiau savęs. O neretai – kai žmogus draugą laiko žemesniu už save ir skaito, kad jis turi vos pašaukus vykdyti tai, kas tuo metu tam žmogui reikalinga.

Toks iškreiptas suvokimas apie draugystę įtakoja žmonių santykius, kurie visada baigiasi nusivylimu ir santykių nutraukimu. Todėl vos nutinka kažkas (kartais net menkas nesusipratimas, nekaltant jau apie rimtus išbandymus), kas neatitinka susigalvotų lūkesčių – ir santykiai pradeda byrėti arba galiausiai nutrūksta.

Nes ten, kur yra pažeminimas ar išaukštinimas, kur ieškoma naudos, kur kiekvienas galvoja tik apie save – negali būti sveiko, tvirto, ilgalaikio tarpusavio ryšio. Juk būtent sudėtingos gyvenimo situacijos, nelaimės, bėdos išryškina tikrąsias, o ne deklaruojamas žmonių savybes, todėl ištikus bėdai, žmogus neretai išgyvena ne tik skaudinančią situaciją, bet ir žmonių, kuriuos laikė draugais, išdavystę.

Tai neatsiejama draugystės dalis: jei atsiriko bėda – susirenka draugai, ieško sprendimo, padeda ir palaiko, kol situacija normalizuojasi. Ir, reikia pripažinti, dauguma žmonių yra linkę padėti kitiems sunkiu metu, nes tai yra mūsų prigimtis, mūsų normali žmogiška, dvasinė savybė, todėl kenčiantys žmonės dažniausiai pagalbos sulaukia – jei ne iš draugų, tai iš kitų žmonių, ir kartais iš ten, iš kur jie nesitiki.

Įdomu ir tai, kad rimtas draugystės išbandymas – ne tik bėdos, bet ir kito žmogaus laimė, kūrybiniai ar profesiniai pasiekimai. Tikras draugas visada pastebės savo draugo pasiekimus ir pasidžiaugs jo laime. O jei draugas egoistas – netikėtai gali pasireikšti pavydas, ignoravimas, bandymas sumenkinti pasiekimus ar pažeminti žmogų. ➔

Keliaujančiųjų ir vairuotojų diena

Keliaujančiųjų ir vairuotojų diena kasmet minima paskutinį rugsėjo sekmadienį, šiais metais rugsėjo 29 d. Tad šiandien prisiminkime apie savo elgesį kelyje ar kelionėse, atsakomybę ir pagarbą vieni kitiems.

Prasideda tamsesni vakarai, išėję į kelią naudokime atšvaitus, apsirenkime šviesą atspindinčias liemenes, kad būtume matomi ir nesudarytume avarinių situacijų.

Šiandien sau ir visiems palinkėkime saugumo ir sėkmės keliuose, kelionėse, taip pat ir Dievui padėkokime už globą, bei paprašykime ir toliau mus laiminti.

Spalio mėnuo – Rožančiaus maldos mėnuo

Spalis – Švč. M. Marijos garbei skirtas mėnuo, kurio metu į Dievo Motiną kreipiamės su Rožančiaus malda, apmąstydami pagrindines tikėjimo paslaptis (slėpinius). Ši malda kilo iš senos vienuolių atsiskyrielių maldos tradicijos, yra paremta Biblijos žodžiais ir įvykiais.

Šlienavos ir Viršužiglio bažnyčiose Rožančiaus malda meldžiamės pusę valandos prieš sekmadienio Eucharistijos šventimą (Šlienavoje vis maldai pagelbsti Ada. Didelis AČIŪ jail!).

Darbo dienomis Rožančiaus maldai, Šlienavos bažnyčioje, renkamės pusę valandos prieš vakaro Eucharistijos šventimą. Kadangi ne kiekvieną dieną Eucharistijos šventimas vyksta, todėl savaitės Eucharistijos šventimo tvarką visada rasite skelbimų lentoje.

KOMUNIJOS, IŠPAŽINTIES IR SUTVIRTINIMO SAKRAMENTAMS RUOŠIMASIS

Siekdami krikščioniško gyvenimo sąmoningumo, kviečiame visus Šlienavos ir Viršužiglio parapijiečius, norinčius ruoštis sakramentų šventimui, kreiptis į parapijos kleboną iki spalio mėn. Paskambinkite arba parašykite žinutę tel. nr.: 8 688 37142.

Spalio pradžioje susirinksime, apsitarsime ir pradėsime ruošą.

⇒ Neretai draugystės išbandymu tampa ne ilgas išsiskyrimas, bet... ilgesnis buvimas kartu, pavyzdžiui, jei tenka dirbti kartu, ilgiau pagyventi kartu arba kartu atostogauti. Kasdieniniai bendri rūpesčiai, buitis, bendri piniginiai reikalai, vėl gi – išryškina žmonių tikrąsias savybes, todėl kartais suardo ir ilgametes draugystes.

Ne kiekviena draugystė išlaiko ir išbandymą atvirumu – kai draugas tiesiai pasako apie kažkokią savybę, klaidą ar situaciją, kai pasako apie tai, kas geriau matosi iš šalies arba apie tai, ko žmogus nenori matyti arba nesupranta.

Draugystės išbandymu gali tapti ir ilgalaikės draugo problemos ar bėdos, kuomet tai tęsiasi kelis mėnesius ar net kelis metus. Tai gali būti netektys, avarijos, rimtos ligos, depresijos, sunki materialinė padėtis, nelaiminga santuoka, vaikų problemos, ir pan.

Taigi, draugystė – žmonių tarpusavio ryšys, kuris yra abiejų pusių nuolat palaikomas ir puoselėjamas. Tvirtas, patikimas, gyvenimo aplinkybėmis išbandytas ryšys.

Draugystė – besąlygiškas, tyras, gilus žmonių ryšys, išreiškiamas pačiomis gražiausiomis žmogaus dvasinėmis savybėmis: meile, vienybe, rūpesčiu, nuoširdumu, sąžiningumu, supratimu, atleidimu, palaikymu, pagalba, ištikimybe, pasitikėjimu, dėkingumu, pasiaukojimu...

Ir jei būsimе gerais, tikrais draugais – gyvenimas tikrai padovanos mums gražią ir tyrą draugystę.

Kokia didelė laimė turėti tikrą draugą! Ir kokia laimė žinoti, kad esi kitiems žmonėms draugas... Branginkime ir saugokime draugystę ir savo draugus!

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Adresas: Žalioji g. 23, LT-53143, Šlienava, Kauno r.
Tel.: 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

Parapijos banko sąskaita: Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija; jm. kodas: 191289430,
AB "Swedbank" bankas, sąskaitos Nr. LT367300010002243406.

Leidinį paruošė kun. Rimas.